



# La guerra de la successió a CiU

Pujol en el míting del 1994 de la celebració de "20 anys de CDC".

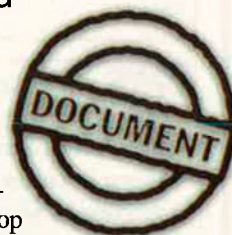
El lideratge de Pujol és la clau de l'èxit polític de CDC, però alhora una de les principals dificultats de futur.

L'estiu del 2000 passarà a la història segurament com l'últim període de "pau" abans de la gran "guerra de successió" a CiU. Des que Jordi Pujol va dir als seus que no tornaria a ser candidat a la presidència de la Generalitat (anunci que encara no ha fet en públic), la intranquil·litat s'ha estès entre les files nacionalistes. Aquesta és una guia sobre alguns dels candidats a succeir-lo.

**M**iquel Roca ja fa vuit anys que va decidir deixar la primera fila de l'acció política i l'antiga *guardia pretoriana* convergent, amb Mació Alavedra i Josep Maria Culler com a membres destacats, resta ju-

bilada. La nova generació de dirigents de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), doncs, s'ha hagut de mobilitzar per trobar un nou valor per qui apostar i en qui posar totes les esperances, un dels objectius més difícils de la

història recent de la política catalana. Amb un Pujol cada cop més dedicat al seu darrer mandat al capdavant de la Presidència de la Generalitat, han emergit grups d'opinió i sensibilitats molt distanciades. Fins ara, el lideratge indis-





ARXIU / CARME PUÉRTOLAS



cutible de Jordi Pujol havia mantingut la unitat d'aquests grups, però un cop plantejat el futur sense el líder fundador, cap sector no sembla renunciar d'entrada al lideratge d'una nova etapa. El congrés del proper mes de novembre establirà les bases de la nova etapa de CDC i tothom pren posicions per no perdre quotes de poder en una direcció renovada que, encara sota la supervisió de Pujol, haurà de fer exercicis de ma-

ARXIU / RICARD CUGAT



A l'esquerra, Josep Antoni Duran i Lleida, un dels candidats a substituir Jordi Pujol. Dalt, Pujol en un míting electoral amb Miquel Roca al fons. Roca s'ha mantingut al marge de les lluites per la successió de Pujol, però el seu paper en el panorama polític català pot ser molt rellevant en el futur.

labarisme per aconseguir a tothom.

Per acabar-ho d'amanir, el soci petit els ha sortit contestatari. Unió Democràtica de Catalunya (UDC) ha anat consolidant-se i creixent al costat de Convergència i el líder democristià, Josep Antoni Duran i Lleida, és percebut per la societat com el veritable número dos de la coalició i com el candidat idoni per substituir Jordi Pujol en la candidatura per la Presidència de la Generalitat. Vet aquí el debat: l'esperança convergent, Mas, o el carismàtic democristià, Duran.

Artur Mas i Duran i Lleida, tot i que cap d'ells en parla en públic, han iniciat la carrera per la succes-

sió de Jordi Pujol. Els sentirem dir que el més important és el projecte nacionalista i el debat de les idees, però els seus partidaris ja estan treballant en l'estratègia per imposar-se al contrari. Mas i Duran són, sens dubte, els dos millors candidats que té CiU, però això no vol dir que ho siguin el 2003, i aquest detall no pot passar inadvertit. Podria passar-los com a aquells dos corredors que fan de llebres durant una cursa i al final són sobrepassats per un altre que estava al seu darrere (entre els altres) a l'expectativa, tapat. I és que encara queda molt de temps.

**Josep Antoni Aira**

## FUNDACIÓ BARCELONA

**MEMBRES DESTACATS:** Joaquim Triadú, Jaume Padrós, Lluís Recoder.

**AFINS:** Xavier Trias, M. Eugènia Cuenca, Macià Alavedra.

En un dels seus documents base (*Per un catalanisme renovat*) proposen superar el "caràcter identitari i sobiranista" que ha tingut fins ara el catalanisme per passar a basar-se en "els conceptes de comunitat i modernitat". Se'ls considera afins a les tesis de Miquel Roca i troben en l'aposta pel sobiranisme un llast per l'assoliment del centre polític. Treuen ferro als pactes amb el PP, i destaquen els avenços que aquests poden reportar a l'autogovern català.

## SINOPSI

**MEMBRES DESTACATS:** Oriol Pujol, Jordi Xuclà, Damià Calvet, Josep Rull.

**AFINS:** Artur Mas, Felip Puig, Pere Esteve.

Aposten decididament per la via del sobiranisme, superant l'etapa autonomista i evitant postular-se obertament com a independentistes. Basen les seves tesis en les resolucions de la desinflada Declaració de Barcelona, el document *Per un nou horitzó per Catalunya* (de Pere Esteve) i la ponència ideològica *Catalunya primer*, que elaborarà Artur Mas per al congrés del novembre. Se situen en el centre-esquerre polític i són clarament partidaris de pactar amb ERC.